

Groc, groc, groc..., Aurembiaix d'Urgell

Surto corrents de la feina i vaig cap a l'hospital. Fa dies que la padrina hi està ingressada i sabem que no se'n sortirà. Només queda esperar el moment i acompanyar-la.

Entro a l'habitació i la mare i la tieta seuen en silenci al costat del llit. La padrina obre els ulls en sentir que entro i fa un petit somriure. La nena ja ha arribat, diuen les dones. Deixeu-nos soles, demana la padrina. Surten de l'habitació en silenci i em dediquen una mirada de complicitat.

M'assec al costat del llit i agafo la mà de la padrina, li acaricio la cara i li arreglo la llarga trena rossa que encara conserva.

-Per què portes un llaç groc a la jaqueta?-em pregunta.

-Ja ho saps, per tot el què està passant i per convicció, ja que no puc fer-hi res més, com a mínim que es vegi la meva indignació i el meu suport.

-Ben fet, ja saps que a mi , el groc, sempre m'ha agradat- esbossant un somriure.

-Parlem de coses grogues- li dic -.

-Sí, m'agraden molt, i comença a cantar suament: *"Groc, groc, groc és el color que porto, groc groc, groc és tot el jo tinc, perquè m'agrada el groc de la*

camamilla...” i es posa a riure. Ara que ens han deixat soles... m'ho has portat?- pregunta expectant-

-Sí, aquí ho tens, espero que no ens enxampin-, somric, però tinc un nus a la gola que no em deixa parlar i m'he de posar a regirar la bossa perquè no vegi que les llàgrimes llisquen suament . Jo també necessito una copa.

-Té, no t'ennueguis i ja saps que ni una paraula a la mare i a la tieta.

Em fa l'ullet com pot i agafa amb tremolor la copeta de licor de camamilla que li ofereixo. Se la beu lentament i jo en prenc una altra i me la bec de cop. Em crema la gola de l'emoció. Sé que li queda poc temps però vull que el passi de la millor manera possible i si em demana que li porti el licor que té al rebost de casa per prendre'n una copeta, pel que li queda, no seré jo qui li negui un últim desig.

S'acaba la copeta i es passa la llengua pels llavis, em diu que és boníssim i que demà, quan torni a venir que li'n torni a portar. Assenteixo amb el cap i li demano que parlem de coses alegres. Em pregunta per la meva filla i per la feina, li explico que a la feina tot va molt bé i que la Sara ha marxat dos dies de colònies, que estava molt il·lusionada i que li ha caigut una dent.

Molt bé, veig que quan jo no hi sigui us en sortireu molt bé. Li responc que no digui bajanades i que encara li queda corda per estona però les dues sabem que no és cert però fem el cor fort.

Aquesta primavera serà bona, ha plogut quan tocava i els camps ja estan florits. Hi ha ginesta pertot arreu i les argelagues campen als marges amb tot el seu esplendor. Em diu que perfecte. El groc és senyal de primavera, de sol, de

calor, d'escalfor, de família... Li dic que els camps sembrats estan plens de primules i de lletsons. M'agrada la primavera. Li voldria dir milers de coses però no em surten les paraules, ella ho sap i ho respecta. Li acaricio, de nou, la llarga trena rossa i li dic que la meva filla té els mateixos cabells, també li he fet una trena per anar d'excursió.

Ja saps-em diu- com li has de conservar el ros dels cabells?.

Vaig fent-menteixo- amb un xampú per a nens.

Ara t'ho explico perquè veig que no recordes els meus consells, sense mi no sé què faries.

Has d'agafar camamilla, de la bona eh, ja saps on, al voltant de la masia, quan estigui a punt, això sí que ho saps perquè ho hem fet moltes vegades, la deixes assecar al sol uns dies i després poses aigua a bullir i en fas una bona infusió, ben calenta, la deixes reposar i que refredi. Rentes el cap a la nena, amb el teu famós xampú, i després l'última esbandida la fas amb aquesta aigua, és màgica, la nena sempre serà rosseta i els cabells li faran molt bona olor. En aquest hospital no en tenen ni idea i em renten el cap amb un xampú que no val res, sort que porto tota la vida esbandint-me els cabells amb aigua de camamilla que si no, potser no tindrien color- esclafa a riure- i jo em sento la neta més feliç del món.

Passa l'estona i canviem de tema, li pregunto què ha menjat per dinar i si li fa mal alguna cosa. Tot bé, menteix i les dues ho sabem. Em diu que ja puc avisar la mare i la tieta i que marxi cap a casa que segur que és molt tard. L'abraço i li faig un petó. Fins demà. Marxo amb el cor encongit.

Arribo a casa molt cansada, sort que el paisatge m'ha distret de les cabòries. M'estiro una estona al sofà i encenc la tele, ja és primavera, anuncia una coneguda marca. Demà serà un altre dia i els camps continuarant florits, els ametllers comencen a fer ametlles i la bonança es veu en l'horitzó. Espero que la padrina demà encara hi sigui.

Avui és una altre dia, com cada dia, surto de treballar i vaig a l'hospital.

Com ahir, la padrina fa marxar la mare i la tieta i ens quedem soles, prenem una copeta i parlem. Avui m'explica com va conèixer el padrí.

La padrina era molt jove i vivia en una masia, per culpa de la guerra no tenien gaire per tirar endavant i la van enviar a la ciutat a fer de minyona en una casa. Ella s'hi va avenir força perquè volia millorar la situació de la família i veia una oportunitat de veure món, era una noia de poble però molt moderna i avançada pels seus temps i la ciutat li oferia moltes possibilitats.

Va anar a servir a una casa bona, que en deien, feia les feines de casa i ajudava a la cuina, aviat la seva simpatia i les ganes d'ajudar la van convertir en un membre més de la família i va començar a fer amistat amb el fill que era uns anys més gran. Un vespre d'estiu, el noi va arribar ple de picades de mosquit perquè havia anat a pescar i tenia els braços i les cames inflats. La padrina li va dir que no es preocupés que ella tenia un ungüent màgic que feia la seva mare i que aviat estaria bé. Va anar a la seva ahabitació a buscar un petit flascó i li va sucari totes les picades, ell la mirava embadalit i es deixava fer. L'endemà, la inflamació havia desaparegut i ja es trobava millor. Li va donar les gràcies i li va preguntar què era. Ungüent d'essència de camamilla, la mare fa un oli amb l'alambí de casa i després el barreja amb cera calenta d'abelles i

va molt bé, serveix per calmar la pell, suavitzar... i potser enamorar, li va dir rient. I així va ser, a partir d'aquell dia van ser inseparables i al cap de poc temps el es va declarar d'una forma molt original.

Va arribar a casa amb un test de camamilla, va arrencar una flor i va començar a arrencar pètals, m'estima no m'estima, m'estima no m'estima, fins que ella va arribar i el va trobar així. Què fas amb aquesta floreta?- li va preguntar- .

-Espero resposta de la meva estimada però aquesta flor està trista i té els pètals avall, no sé si servirà-digué-.

-Vés provant i acaba, a veure què passa- va dir ella- aquesta flor no està trista, és així i és camamilla.

Ell, enriolat, que ja ho sabia, va acabar de comptar i li sortir que sí que l'estimava. Es van besar i van segellar el seu amor. Al cap de tres mesos es van casar.

La padrina té els ulls a vessar de llàgrimes.

Ja sabia la història però me l'escolto com si fos la primera vegada.

Com que s'ha emocionat li ofereixo una altra copeta i jo me la bec de cop. Avui potser serà l'última.

Em somriu i em pregunta on és el llaç groc. Avui no el porto però porto una jaqueta groga, ja seria massa. Torna a somriure i em diu que faig bé. Tanca els ulls i diu que ja puc avisar la mare i la tieta. Les dones de casa. Les tres seiem davant seu i entra una infermera a portar el berenar. Avui galetes i ina infusió. Li pregunta de què la vol.

Camamilla, per a totes, demana.

Torna la infermera amb les quatre infusions i quatre galetes. Les galetes allí es queden però la infusió ens la prenem en silenci.

L'escalfor ens reconforta per dins i per fora, la padrina es posa a taral·lejar "groc, groc, groc és el color que porto, groc, groc, groc és tot el que jo tinc, perquè m'agrada" i interromp la melodia, la camamilla s'ha refredat i la padrina ha mort.

Silenci, sempre ens quedarà el groc.